

Ἀλφρέδος, Φασουλῆς
ἀνάμεστος χολῆς.

Φ.— Λειπόν καλῶς ὠρίσατε καὶ παλιν εἰς Ἀθήνας...
 ἅς προσκυνεῖ, μεγαλε Δούξ, ὁ ταξὶς καὶ ὁ σείνας.
 ἅς προσκυνεῖ ἄε εἰ' ἐμοῦ καὶ ὄλ' ἡ Ρωμαιοσύνη
 γὰ ὅση τῆς εἰδείξατε μεγάλη καλωσύνη.
 Δὲν ξέρετε πῶς χαίρομεν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
 ὡ δευτερότοκε υἱὲ τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
 ὅπου ἅς ξαναβλέπομεν εἰς τὰ κλεινὰς Ἀθήνας,
 καὶ ὅλοι ἐνθυμούμεθα τὰς ἐποχὰς ἐκείνας,
 ὅπου ἅς προσεφέραμεν τὸν ὑψηλὸν μας θρόνον
 καὶ ἐγέμιζε τὸ στῆθος μας μὲ τῶνομά σας μόνον,
 ὅπου σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς ἀθρόος ἐκινεῖτο
 καὶ ἐβλέπαμε τὸ κάδρο σας μὲ φώσφορα καὶ ζήτω,
 καὶ ἐτρέχαμε σὰν παλαβοὶ μὲ λαμπαδηφορίας
 καὶ ἐκαναμε πρὸς χάριν σου πομπαῖς καὶ φασκρίαῖς.
 Τότε καὶ ἐγὼ, μεγαλε Δούξ, ἤμουν μικρὸς ἀκόμα,
 καὶ ἐκύτταζα τὸ κάδρο σας μὲ ἀνεκτὸ τὸ στόμα,
 καὶ ἀπ' τὴν πολλή μου τὴν χαρὰ 'πιτοῦσα ὀλοένα
 καὶ ἐφώναζα μὲ τοὺς πολλοὺς καὶ οἱ πολλοὶ μ' ἐμένα.
 Μὰ τὰ παιδιὰ ὀγρήγερὰ ἄστὸν κόσμον μεγαλόνουν
 καὶ οἱ νέοι γέροι γίνονται καὶ ὅλοι τὰ κορδόνουν,
 καὶ ὅσα μετὰ θάνατον, Ἀλφρέδε, οὐκ ὑπάρχει,
 τὰ πάντα εἶναι μάταια καὶ ὁ Πλούτων μόνον ἄρχει.
 Α.— Οὐὸτ ἰς οἱ μάτερ ;
 Φ.— Πρὸσεχε σὲ τοῦτα ποῦ σοῦ λέω...
 Ἄχ ! ἐνθυμοῦμαι τὰ παλὰ καὶ μεῦρχεται νὰ κλαίω.

Τότε σὲ εἶδα Πρίγκηπα, τώρα σὲ βλέπω Δούκα,
 καὶ ν' ἀμολάρω μούρχεται καμμία τρακατροῦκα.
 Α.— Σπὶκ ἱγγλις ;
 Φ.— Ὑψηλότατε, μὲς ἴστην ὕψηλή σας μούρη,
 ὅπου γι' αὐτὴν ἐκάμαμε σπουδαῖο νταβατούρι,
 δὲν ξεῦρω πῶς μοῦ ἐρχεται νὰ δώσω μία φάπα,
 γιὰτὶ μὰς ἐπατήσατε παραπολύ τὴν κάπα.
 Α.— Οὐὸτ ἰς φάπα ;...
 Φ.— Θὰ ἰδῆς σὲ ἴλιγο τί σημαίνει.
 σὰν τρίξη μὲς ἴστη φάτσα σου τὴν καλεξουρισμένη.
 Θέλω σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ τέκνου τῆς Ἀνάσσης
 καὶ κυριάρχου τῆς γλαυκῆς καὶ ἀχανοῦς θαλάσσης,
 νὰ δώσω ἕνα ράπισμα, νὰ δώσω ἕνα κτύπον,
 καὶ ν' ἀποπλύνω εἰ' αὐτοῦ τὸν παρελθόντα ρῦπον,
 καὶ ἀδικίας Ἀγγλικὰς ἀδίκως γενομένας,
 διαμενούσας πάντοτε καὶ μὴ λησασουμένους.
 Α.— Ἄντ ντεῦ γιονὸ μίστερ Ρουμπόλ ;
 Φ.— Τὸν γνῶρισα καὶ ἐκείνον,
 καὶ δὴ τὸν ἐστηλιάρωσα ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων.
 Ναι, θέλω νὰ ἐπικηθῶ τὴν προσφιλή Ἀγγλίαν,
 ποῦ τόσην μὰς ἐπίσχετο εἰλικρινῆ φιλίαν,
 ποῦ ὅλο μὰς ἐπυσκάνε μ' ὀνειράτα μεγάλα,
 καὶ τώρα μὲ τὴν Βουλγαριὰ τὰ ἐχει μὲτ' ἄλλα.
 Μὰ ἐννοια τῆς καὶ γρήγορα θὰ εἶδῃ τὸν μετὰ τῆς.
 καὶ αὐτὸς ὁ Ρώσος Κασουλπαρ, ὁ νέος διπλωμάτης.

τί νά σου 'πῶ, μεγάλε Δούξ, καθόλου δέν μ' ἀρέσει,
καί νέο φρίνεται θά βγῆ ἀγγούρι μέσ 'στη μέση.
'Ω δευτερότοκε υιέ τῆς κραταιᾶς 'Ανάσσης,
διὰ τὰς ἐλευθέραις μου μέ συγχωρεῖς ἐκφράσεις,
ἀλλ' ἀνοιξε τὰ μάτια σου καί κύτταξε τῆ μπόρα,
πρὶν πάτε εἰς τὸν διάβολο ἀρχήτερη μιὰ ὄρα.
Γιατί καί εἰς τοὺς Ἕλληνας δέν ρίχνετε τὸ μάτι ;
δέν ἔχουν τάχα καί αὐτοὶ φιλότιμο κομματί ;
'Αν χάνωνται μέ τῆς φωναῖς καί μέ τὰς προσφωνήσεις,
ἂν τρέφονται μέ λάχανα καί μέ μεταρρυθμίσεις,
ἂν χάσκουνε τὸν ἴσχιό τους σὰν βλέπουν 'στη λιγκάδα,
ἂν μίαν θέσιν προτιμοῦν ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
ἐν τούτοις, Ὑψηλότατε, σὰς λέγω πεποιθότως,
πῶς εἶναι 'στὴν Ἀνατολήν λαός ἐξ ὅλων πρῶτος,
πῶς ἔχουν καί φιλότιμον καί οὐκ ὀλίγον θάρρος
καί δέν τοὺς σέρνει εὐκολὰ κανένας Γοσποδάρος.
Α. — Σίτ ντάουν σέρ...

Φ. — Δέν ἐννοιωσες ἀκόμη τί σου λέω ;
'Αχ ! ἐνθυμοῦμαι τὰ πλῆθᾶ καί μουρχειται νά κλαίω.
Καί δέν μοῦ λές, παρακαλῶ, καθόλου δέν ἐντράπη,
ἐσὺ ποῦ ἀπελάμβανες τόσης θερμῆς ἀγάπης,
νά ἔλθης τώρα, μὸν σενιέρ, καί νά μὰς ἀποκλείσης ;
μὰ ἐννοια σου καί 'γρήγορα θά τὸ μετανοήσης.
'Ας εἶναι τὸ γεινάτι σου καλὰ καί δέν πειράζει...
τυφλὸς τῆς τύχης ὁ τροχὸς καί ὁ καιρὸς ἀλλάζει.
Α. — Ὀλραϊτ !...

Φ. — Τί μοῦ κοπανᾶς τὰ ἴδια καί τὰ ἴδια ;
ἐγὼ δέν ἦλθα νά σ' εὐρῶ μονάχα γιὰ παιγιδιᾶ,
καί τὰ σεπτὰ σου γόνατα δακρῶν νά φιλήσω...
δέν εἶμαι Δήμαρχος τῆς Τζιάς γιὰ νά σέ προσκυνήσω.
'Ἦλθα μονάχα νά σου 'πῶ τὸ ἄχτι τῶν Ἑλλήνων
διὰ τὸν ἀτιμότερον ἀποκλεισμόν ἐκεῖνον,
σέ βεβχιῶ δέ, φίλε Δούξ, πῶς σήμερ' ἂν θελήτης
νά γίνης βασιλεὺς ἐδῶ καί νά κυριαρχήτης,
τόσο σέ θέλει ὁ λαός καί ἡ κοινὴ μας γνώμη,
ὅπου καί Δήμαρχος τῆς Τζιάς ἂν ἐκτεθῆς ἀκόμη,
θά πέση μαῦρο, μὸν σενιέρ, ὅπου θά γίνη νίλα,
μέ ὅλη τὴν διάθεσι καί μ' ὅλη τὴ σκασίλα,
ποῦ ἔχουνε γιὰ Δήμαρχο οἱ Τζιώταις οἱ καυμένοι
καί τρέχουν ἀπ' ἐδῶ καί ἐκεῖ ὡσὰν ξεψυχημένοι,
μήπως εὐροῦν γιὰ Δήμαρχο τοῦ τόπου των κανένα,
μὰ Δήμαρχος δέν βρίσκεται καί τάχουν σὰν χαμένα.
Α. — Ντοῦ γιού σπικ ἱγγλις ;

Φ. — Ἀπ' αὐτὰ τ' αὐτὶ μου δέν ἰδρόνει.
καί ἀπὸ λύσσαν καί ὀργὴν τὸ στῆθος μου φουσκώνει.
Α. — Γκούτ μόρνιγκ μπάιτ ἴθινιν σέρ...

Φ. — Βρὲ τί μοῦ τσαμπουνίζεις ;
μ' αὐτὰ σου τὰ Ἑγγλεζικὰ μεγάλως μ' ἐρεθίζεις,
καί παῦσε, σέ παρακαλῶ, διότι δέν θ' ἀνθίξω,
καί εἶναι μέγας κίνδυνος 'στὸ τέλος μὴ 'στῆς βρέξω.
Α. — Ἀϊντοῦ γιό ντοῦ ;...

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λές ;... δέν ἔπαυσε ἀκόμα ;

πρκαίτησε ὀγρήγορα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
γιατί δέν ἔχει ὄρεξι κανεὶς νά σέ κυττάζῃ
καί αὐτὴ τὴν πόζα σου, βρὲ Δούξ, καί ἐγὼ δέν κάνω χάρι,
καί ὁ Παρθενῶν ἂν σέ ἰδῆ θά πέση μετὰ φρίκης
καί τοῦ Θεσείως, ὁ ναὸς καί ὁ τῆς Ἀπτέρου Νίκης
καί πᾶσα ἡ Ἀκρόπολις καί τοῦ Διὸς οἱ στύλοι,
καί θά σέ πάρουν 'στὸ κοντό τῶν Ἀθηνῶν οἱ σκύλοι,
ποῦ μ' ὄσαις φύλαις, μὸν σενιέρ, καί ἂν τοὺς φαρμακεύουν,
αὐτοὶ ἀξάνουν πάντοτε καί δέν ὀλιγοστεύουν.
Διὰ τοῦτο, δευτερε υιέ τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
νά πάρης τὰ βρεμμένα σου χωρὶς καιρὸ νά χάσης,
καί πῆγαιν' ὅπου διάολο σου καταιβῆ μέ ὄλον
τὸν ἀφιλοτιμότερον τῆς Βρεττανίας στόλον,
διότι καί τὸ χέρι μου μέ τρώγει οὐκ ὀλίγον
καί θά 'στῆς βρέξω πρὸς τιμὴν τῶν Τόρεων καί Οὐίγων.
Α. — Βίρι γουέλ !...

Φ. — Βρὲ μὴν ἀργῆς, τρανέ Τζῶν-Μπούλ, σοῦ λέω,
γιατί ἂν τύχη καί τῆς φᾶς, ἐγὼ ποσῶς δέν πταίω !

Α. — Ντόνκει Γκόντεμ !...

Φ. — Ἐ ! καί ἐγὼ 'στ' ἀλήθειαν θά θυμώσω
καί ἔλα κοντὰ μου τὸ λοιπὸν νά σέ ξυλοφορτώσω.

Ἡμερολόγιον «Ἐστίας» καί ὕλης ἀνάπλεων παντοίας.

Τεταρτην πρώτην τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται τὸ πρῶτον
Ἡμερολόγιον λαμπρὸν καί χρήσιμον τοῖς πᾶσι,
ποῦ βέβαια εἰς πᾶσαν γῆν πολὺν θά κάμη κρότον,
καί δέν θά μείνη ἄνθρωπος χωρὶς νά τάγερᾶση.
Διότι 'στὴν σημερινὴν τοῦ ἔθνους νοσταλγίαν
ἐκεῖ θά εὖρη συμβουλήν κα' πᾶσαν ὀδηγίαν.

Ἐκεῖ κοντὰ 'στάς ἑορτὰς θά βλέπης 'στὴν ἀράδα
καί κάθε τι γιὰ τὸν στρατόν, γιὰ ἐκλογάς, γιὰ φόρους,
γιὰ κάθε σιδηρόδρομο ποῦ εἶναι 'στὴν Ἑλλάδα,
γιὰ τελωνεῖα, δάνεια, σχολεῖα, ψηροφόρους,
καί τὰ λοιπὰ καί τὰ λοιπὰ, μὰ καί γιὰ ὅλα τᾶλλα,
καί ἐκεῖ θά μαθῆς πῶς νάβρῆς καί τοῦ πουλιτοῦ τὸ γάλα.

Ἐκεῖ θά μάθῃς πῶς νά τρῶς, πῶς πρέπει νά κοιμάσαι,
πῶς πρέπει νά περιπατῆς, τί φόρεμα νά κάνης,
καί χίλιαις ἄλλαις συμβουλαῖς, ποῦ ὅταν τῆς θυμάσαι,
μήτε ποτέ σου θ' ἀρρωστᾶς καί μήτε θά 'πεθάνης.
Μὰ μέσ 'στὰ τόσα σοβαρὰ καί τὰ σπουδαῖα τοῦτα,
καί ἄρθρα καί ποιήματα θά 'βρῆς ὡς εἶδος φρούτα.

Θά εἶναι τριακόσαις πυκνότεραι σελίδες,
καί μοναχὰ μέ ὀρὸ δραχμαῖς ἔμπορὶς νά τάποκτήσης,
ὑπάρχουν ὅμως μέ τῆς ὀρὸ ψωροδραχμαῖς καί ἐλπίδες
ἀπὸ λαχείων ἐκλεκτὰ βιβλία νά κερδίσης.
Εἰς τὴν Ἐστίαν τὸ λοιπόν, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νά τὸ 'πῶ καί ἄλλο νά τὸ ὀῆτε.

Τοῦ Ρομηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καί ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφρινὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα ἕμερα συζητούνταν,
μέ μπακάληδες καμπόσους. — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καί μὴ μάνδρα μέ γαιδοῦρια.